

дѣца, избѣгалъ и се присѣдинилъ къмъ народа си. Скоро билъ повторно заробенъ и само по молба на дѣда си билъ помилванъ. Ала щомъ намѣрилъ сгоденъ случай, пакъ избѣгалъ и за негово нещастие трети пжтъ билъ заробенъ и опростенъ. Драксанъ слѣдъ туй продължавалъ да живѣе въ Солунъ, дѣто му се родили още двѣ дѣца. Обаче това не му попрѣчило при първия сгоденъ случай да напусне жена си съ четири вече дѣца и да избѣга въ българския воененъ лагеръ. Той билъ пакъ заловенъ и мжченически умрѣлъ набитъ на колъ¹⁰⁵. Българитѣ много правилно схващали сждбоносното значение на тази война и затова тѣ се борили и воювали съ най-голѣмо самопожертвование и себеотричане. Но и византийцитѣ отъ друга страна ясно виждали сждбоноснитѣ послѣдствия за тѣхъ като народъ и държава, ако побѣдители бждатъ българитѣ и се възобнови българската държава, споредъ плана на царъ Самуила. Византийскиятъ императоръ Василий II считалъ войната съ българитѣ за народно дѣло, на което посветилъ цѣлия си живота. Той въ борбата си противъ българитѣ не се спрѣлъ прѣдъ никакви срѣдства и спрѣмо тѣхъ извършилъ такива свирѣпости, каквито историята не помни да е извършилъ дори нѣкой варварски владѣтель. Затова билъ заслужено и справедливо нареченъ съ жестокото име Българоубиецъ. Слѣдъ злуполучното и нещастно за българитѣ сражение при пл. Бѣласица (1014) той заповѣдалъ да извадятъ очитѣ на петна-

¹⁰⁵ Ibid. 454. „Ὁ δὲ τοῦ φρουρίου (Βοδενῶν) κατάρχων Δραχάνος, ἀνὴρ πολεμιστὴς, ἠτήσατο κατὰ τὴν Θεσσαλονίκην οἰκῆσαι. ἐπινεύσαντος δὲ τοῦ βασιλέως ἤρμόσατο γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ πρώτου τῶν περιβαταρίων τοῦ ναοῦ τοῦ ἀθλοφόρου Δημητρίου, καὶ παῖδας ἐξ αὐτῆς ἔσχε δύο. εἶτα ἀποδράς ἑάλω, καὶ ἐντεύξει τοῦ κηδεστοῦ συνεχωρήθη. καὶ δεύτερον ἀποδράς ὁμοίως ἀφείθη. καὶ ἕτερα δὲ τέκνα δύο ποιήσας τὸ τρίτον ἀπέδρα, καὶ συλληφθεῖς ἀνεσκολοπίσθη“.